

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Διμηνιαία ἔκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

"Ετος Β'.

Μάρτιος — Ἀπρίλιος 1980

Ἀρ. Φύλ. 11

ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ ΜΕ "ΚΑΤ ΕΠΙΓΝΩΣΙΝ,, ΖΗΛΟΝ...

Β'

Ἐν Καψάλα τῇ 5)18 Ἀπριλίου 1980.

Ἀγαπητέ μοι κ. Διευθυντά, Χριστὸς Ἀνέστη!

Ὅποιος ἐδιάβασε τὸ ἄρθρο: «Πρὸς ἀρχιμανδρίτην μὲ «κατ' ἐπίγνωσιν» ζῆλον... στὸν «Ἀγιορείτη» τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου καὶ τὴν «ἀπάντησιν» σ' αὐτὸ τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου στὴν ἐφημερίδα Σας (Ἀπριλίου 4, 1980), ἀσφαλῶς θ' ἀπόρησε μὲ τὴν τακτικὴν τοῦ πανοσιολογιωτάτου, ὁ ὁποῖος ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὰ τεθέντα ἐκεῖ κατὰ ἐρωτήματα καὶ κατηγοριῶν (καὶ εἶχε πρὸς τοῦτο 7 ὁλοκλήρους μῆνες στὴν διάθεσί του!) ἀσχολεῖται μὲ τὸν περὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς αἰρετικούς λόγον τοῦ ἀγίου Νεκταρίου καὶ τὰ «γούτσες» κάποιου γνωστοῦ τοῦ παλαιοημερολογίτου Ιερέως! Σεβόμενος τοὺς ἀναγνώστας Σας προσθέτω μετὰ μεγίστης συντομίας σὲ ὅσα ἔγραψα στὸν ἀνωτέρω «Ἀγιορείτη» καὶ τὰ ἐξῆς, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπαντήσεως τοῦ π. Ἐπιφανίου.

Α') Εἶναι ἀληθές ὅτι συχνάκις νεοημερολογίται πιστοὶ ἐκκλησιάζονται σὲ ἱ. Ναοὺς καὶ Μονὰς τῶν παλαιοημερολογιτῶν, μετέχοντες ἐνίοτε καὶ τῶν μυστηρίων. Τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτὸ δὲν μολύνει τὴν ὁρθοδόξια τοῦ παλαιοημερολογίτου Ιερέως, οὔτε τὸ λοιπὸ πλήρωμα τοῦ Ναοῦ. Συνιστᾷ ἀντιθέτως ἐπαινετὴν ποιμαντικὴν μέθοδον καὶ ἐφαρμογὴν τῆς καλῆς οἰκονομίας πρὸς τὸν ἀπλὸ λαὸ τῶν νεοημερολογιτῶν, ὁ ὁποῖος λαός, δυστυχῶς, πολλάκις ἀγνοεῖ καὶ τί σημαίνει οἰκουμενισμός, ἔνεκα τῆς παντελοῦς σχεδὸν σιγῆς τοῦ ἁμβωνος (καὶ τοῦ ἐξομολογητηρίου) σὲ θέματα παρομοίας φύσεως. Ἐν τούτοις διαισθανόμενος οὗτος, ἀλλὰ καὶ πληροφορούμενος ἐκ τοῦ τύπου καὶ τῆς τηλεοράσεως τὰς αἰρετικὰς δοξασίας καὶ ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν του, καταφεύγει σὰν σὲ λιμένα γαλήνης καὶ ἀσφαλείας στοὺς παλαιοημερολογίτας, προκειμένου νὰ προφυλάξῃ τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τῆς μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἐμμέσου κοινωνίας, ὡς ἐγράψαμε ἐν πύλῃ τῇ στὴν προηγούμενη ἀπάντησί μας στὸν π. Ἐπιφάνιον. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἄλλως τε συνειστέθη ὁ παλαιοημερολογητισμός διὰ τῆς προοδευτικῆς δηλαδὴ

προσελεύσεως πιστῶν τοῦ νέου ἡμερολογίου στὴν ἀκρίθειαν τῆς ὁρθοδοξίας τοῦ παλαιοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ τονισθῇ ἐδῶ, ὅτι οὐδέποτε οἱ ἀνωτέρω ἱερεῖς δέχονται σὲ κοινωνία προσευχῆς, πολλῶ δὲ μᾶλλον μυστηρίων, νεοημερολογιτῶν κληρικών.

Καίτοι γνωρίζει καλῶς πάντα τ' ἀνωτέρω ὁ π. Ἐπιφάνιος, ἐν τούτοις ἄνευ συστολῆς τινος ἐξισώνει τὸν παραπάνω ἀναφερθέντα ἐκκλησιασμὸν τῶν νεοημερολογιτῶν πιστῶν μὲ τὰς συμπροσευχὰς τῶν καινοτόμων ποιμένων τους μετὰ τῶν αἰρετικῶν κληρικῶν τῆς Δύσεως, διὸ καὶ ἀποφθέγγεται: «Ὅλοι θράζουμε στὸ αὐτὸ καζάνι». Νὰ γιατί ἀπὸ χρόνια τώρα πιστεύομεν ὅτι ὁ παν(το)ς δὲν ὁρθοτομεῖ, ἀλλὰ καρατομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Β') Γράφει ἐπίσης: «Οἱ παλαιοημερολογίται... κηρύττουσιν ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν τὸ θλάσφημον καὶ αἰρετικὸν φρόνημα, ὅτι αὕτη αὕτη ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου ἐστέρησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χάριτος καὶ κατέστησε ἄκυρα τὰ μυστήρια αὐτῆς...». Ἰδοὺ ὅμως ὅτι καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ πλεῖστοι κληρικοὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου, τυγχάνει τῆς αὐτῆς αἰρέσεως καὶ θλασφημίας μέτοχος, ἀφοῦ στὴν ἀπάντησί του ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξίν ἱερωσύνης καὶ μυστηρίων στοὺς παλαιοημερολογίτας, γράφων ἐντὸς εἰσαγωγικῶν τίς λέξεις: Θ. Κοινωνία, ἐπίσκοπος, Ἐκκλησία, δσάκις αἱ ἀνωτέρω λέξεις ἀναφέρονται σ' αὐτούς! Τὸ δὲ φοβερότερον εἶναι, ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ προϊστάμενοι αὐτοῦ, ἢ ἄλλως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ρωμέικων πατριαρχείων, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σεραφεὶμ καὶ ἕτεροι νεοημερολογίται ἱεράρχαι θεωροῦν ἔγκυρα καὶ κανονικά τὰ μυστήρια τῶν αἰρετικῶν παπικῶν!!! Διὰ τὴν θλασφημίαν αὐτὴν ποιοὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ π. Ἐπιφανίου; Μόνον ὅταν πρόκειται νὰ κτυπήσῃ τοὺς παλαιοημερολογίτας ἐμφανίζεται ἡ παρρησία καὶ τρέχει ἡ γραφίς...

Λυπούμενος βαθύτατα διὰ τὴν νέαν αὐτὴν πτώσιν του, εὐχομαι ἐκ καρδίας ν' ἀντιληφθῇ συντόμως ὁποῖαν... λαμπρὰν διακονίαν προσέφερε στοὺς οἰκου-

μενιστάς και λατινόφρονας της εποχής μας από το 1969 μέχρι σήμερα, και εν ταπεινώσει να ζητήση συγχαίρειν από τόν Θεόν και τόν άδικηθέντα λαόν Του.

Μετά της έν Κυρίω αγάπης ·
Θεοδώρητος Μοναχός.

Σ η μ ε ί ω σ ι ς : Τήν άνωτέρω απάντησιν άπε-
στείλαμεν εϊς «Όρθόδοξον Τύπον» πρὸς δημοσίευσιν,

χωρίς όμως να καταστή τοῦτο δυνατόν... έλλείψει χώ-
ρου, ὡς μᾶς απήντησεν! Βλέπετε διά τόν π. Χριστο-
φόρον προσφέρει τήν 1 καί 4 σελίδα του, προκειμέ-
νου να ὑβρίση οὗτος τόν Μοναχισμόν, μόνον διά τὸ
μέγα θέμα: με ποίους πρέπει σήμεραν να κοινωνοῦν
ἐκκλησιαστικῶς οἱ ὀρθόδοξοι πιστοί; ἡ καλή ἐφημε-
ρίς... «στενάζει»... έλλείψει χώρου. Λυπούμεθα καί
συγχωροῦμεν.

Στῶμεν καλῶς

«Οἱ ὀρθόδοξοι δέον να γνωρίζωμεν τήν προειδο-
ποίησιν τοῦ αγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ὁ
Ἀντίχριστος θά ἐπιβληθῇ ἐν τέλει «κ α ι ε ι ς
τ ὰ ς ἄ π α ν τ α χ ο ῦ Ἑ κ κ λ η σ ι ὰ ς» (ΡG
62, 482), ἔνεκα της ἀποστασίας τῶν Χριστιανῶν. Διό
«στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» Θεοῦ (Θ. Λει-
τουργίας). Χάριν της έν Χριστῷ σωτηρίας ἡμῶν, ἐ-
π ι θ ἄ λ λ ε τ α ι να ἀποχωρίζωμεθα ἐκ τῶν ἀπο-
σχισζομένων ἀπό της Ἐκκλησίας οἰκουμενιστῶν, κἄν
ἐπίσκοποι, κἄν πατριάρχαι εἰσιν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι,
ὡς ὀρίζει ὁ Θεός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διά τοῦ Κανονικοῦ
νόμου τῶν Ἱ. Συνόδων (ΙΕ΄ Κανὼν Πρωτοδευτέρας
Ἱ. Συνόδου)». (ΚΑΛΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ, φύλλ. Μαΐου
1980, σελ. 1).

Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη...

Ἡ ὀργανωμένη καί κατά θάσιν ψευδολόγος ἐπί-
θεσις τοῦ τύπου κατὰ τῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων,
ὑποστηριζόμενη, δυστυχῶς, καί ὑπὸ μερικῶν ἐπισκό-
πων, προεκάλεσε, ὡς ἦτο φυσικόν, τήν ἀντίδρασίν
τῶν. Ἀπελογηθῇ ὑπὲρ αὐτῶν ἕνα παλαιόν μέλος τῶν,
ὁ π. Χριστοφόρος Καλύβας. Αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ τίς στή-
λες τοῦ «Όρθόδοξου Τύπου», της ἐφημερίδος πού ἱ-
δρυσε καί διευθύνει(;) μέχρι σήμερα ἕνα ἄλλο πα-
λαιόν μέλος θρησκευτικῆς ἀδελφότητος, ὁ π. Χαράλ.
Βασιλόπουλος.

Κανεῖς δέν κατηγορεῖ τόν π. Χριστοφόρον διά τήν
ἀντίδρασίν του. Ὅ,τι ψευδές καί συκοφαντικόν δημο-
σιεύεται, πρέπει ν' ἀναιρεῖται. Ὅχι όμως με τὸ ἕνα
χέρι να κτίζωμε καί με τὸ ἄλλο να γκρεμίζωμε! Τί
τοῦ ἔφταιγε ὁ μοναχισμός στήν προκειμένη περίπτω-
σιν; Ἰσως διότι οἱ εὐσεβεῖς νέοι προτιμοῦν σήμερα
τὸν μοναχισμόν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τίς ἱεραποστο-
λικές ἀδελφότητες καί αὐτὸ ἀνησυχεῖ τρομερὰ τὸν
ἱεροκήρυκα, διότι... ποιός θά σώσῃ τὸν κόσμον; Ἰ-
σως διότι αἰσθάνεται τύψεις διά τήν σφοδρὰν κριτι-
κὴν πού ἐνήργησε κατ' αὐτῶν στὸ παρελθόν καί θρῆ-
κε τώρα τήν εὐκαιρία να ἐξιλεωθῇ ἀπέναντί των! Ἰ-
σως, τέλος, διότι μερικοὶ «μοναχικοὶ παράγοντες» ἔ-
χουν κατὰ καιροὺς κριτικάρει τίς θρησκευτικῆς ὀρ-
γανώσεις. Ἐτσι διά τοῦ τρόπου πού ἔγραψε ὁ π. Χρι-
στοφόρος θέλησε καί τὸν κοσμικόν τύπον να φιμώσῃ
καί τοὺς ἐκ τοῦ μοναχισμοῦ ἐπικριτὰς τῶν ἀδελφότη-
των να ταπεινώσῃ. Ἐλθισμένησε όμως ὅτι θά ἐγίνετο
αἷτιος μῖα νέας κριτικῆς τῶν, καί μάλιστα αὐτοηγο-
τέρας καί ἀλθεσιτέρας, ἀφοῦ ὅπωςδήποτε ὁ μοναχι-
σμός θά ἀπελογεῖτο, ἀποκαλύπτων συγχρόνως τὰ τρα-
τὰ τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων! Ἐτσι τελικὰ ὁ
διάβολος καί οἱ σκοτεινές του δυνάμεις θά ἐπανηγύ-
ριζαν ἀπὸ μῖα τέτοια συγκρούσι πού τόσο ἐπιθυ-
μοῦν... Τέτοια χαρὰ δέν ἐπιθυμοῦμε να προσφέρωμε

στοὺς φανεροὺς καί κρυφοὺς ἐχθροὺς της Ὁρθοδο-
ξίας.

Τὸ ν' ἀπολογηθῇ κανεῖς ὑπὲρ τοῦ μοναχισμοῦ ἀ-
ναιρῶν τὰς κατηγορίας, τὰς τόσο ἐπιπολαίας καί ἀ-
ναληθεῖς, τοῦ π. Χριστοφόρου, καθ' ἡμᾶς τουλάχιστον
ἀποτελεῖ ματαιοπονία.

Ἡ ἀπολογητικὴ τοῦ ἀνατολικοῦ μοναχισμοῦ πε-
ριέχεται εἰς τήν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καί συνο-
ψίζεται θαυμασιῶς εἰς τήν φράσιν ἐνὸς μεγάλου τέ-
κνου της Ἐκκλησίας, Ἰσαάκ τοῦ Σύρου: «Καύχημα
της τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἡ μοναχικὴ πολιτεία»!

Διά τοῦ παρόντος σχολίου ἐπιθυμοῦμε μόνον να
ἐκφράσωμε τήν θαθεῖαν θλίψιν μας διά τὰ ἐξῆς: α')
τήν παντελῆ ἀ γ ε υ σ ι ὰ ν τοῦ ἐπικριτοῦ στὸ μέ-
γα θέμα τοῦ μοναχισμοῦ, καίτοι αγάμου καί... ἀρχι-
μανδρίτου δυντός! β') τήν μεγάλην ἀ κ ρ ι σ ι ὰ ν
τοῦ Ὁρθ. Τύπου να δημοσιεύσῃ ἕνα τέτοιο κείμενο·
γ) τήν κακίστην νοοτροπίαν τῶν ὀργανωσιακῶν, οἱ
ὁποῖοι ἀμυνόμενοι προτιμοῦν τὰ πάντα να... ἰσοπεδώ-
σουν προκειμένου να στηρίξουν τό... ἀδιάβλητον καί
ὑπερέχον τῶν ἀδελφοτήτων των!

Ὅτι ὑπάρχουν ἐκτροπές στὶς θρησκευτικῆς ὀρ-
γανώσεις οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται. Ὅχι θεθαίως της μυθι-
στορηματικῆς μορφῆς τῶν κοσμικῶν καί λατινοφρο-
νούντων δημοσιογράφων, οἱ ὁποῖοι ὅταν δέν ἀγνοοῦν
τὴν πραγματικότητα τήν διαστρέφουν, ἀλλὰ κάποιας
ἄλλης, λεπτοτέρας καί ἀπαιτούσης ἀκριβῆ γνώσιν
της Παραδόσεως πρὸς ἐντοπισμὸν της. Γιά δύο τέ-
τοιες ἐκτροπές γράψαμε ἱκανὰ στὸ παρελθόν (1972,
1977). Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκοῦμεθα εἰς τὰ ἀνωτέρω,
διότι ὁ θόρυθος της ἐρχομένης ἐνωτικῆς θυέλλης ἀ-
κούεται ἤδη εὐκρινῶς... Ἀλλῶς τε ἄλλοι, ὡς ἐδήλω-
σαν, θ' ἀπαντήσουν λεπτομερέστερον. Ἐδῶ μονάχα
προσθέτομεν ὅτι ὁ μοναχικὸς βίος ἡ ρ ι σ τ ε υ σ ε ν
ἤδη ἀπὸ τὸ 1924 στήν ὁμολογιακὴ του διακονία καί
μέχρι σήμερα αὐτὸς εἶναι πού δίδει τὸ παρὸν, ἔργῳ
καί λόγῳ, στήν οὐκουμενιστικὴν - ἐνωτικὴν ὑστερίαν
τῶν καιρῶν μας, τήν στιγμή πού ἄλλοι, ἰσως πῶ ὁ
πεύθυνοι ἀπ' αὐτὸν γιά τήν περιφρούρησι δογμάτων
καί παραδόσεων, ἀναλίσκονται κυριολεκτικῶς σὲ οἰ-
κοδομικῆς δραστηριότητες καί ποικίλην φιλανθρωπί-
αν, ἀδιαφοροῦντες διά «τὸ ἐν οὐτινός ἐστι χρεία».
Ἡ νέα καί μεγαλύτερα δοκιμασία της Ὁρθοδοξίας
πού καλπάζουσα ἔρχεται, πιστεύομεν ὅτι θ' ἀποδεί-
ξη ἀκόμη λαμπρότερον τὸ ἔργον ἐκάστου ὁποῖόν ἐ-
στι...

Οἱ «συντηρητικοὶ» ἐπίσκοποι συμφωνοῦν;

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ ἀπαντῶν στήν
προσφώνησιν τοῦ Προέδρου της Δημοκρατίας κατὰ
τὴν Κυριακὴν της Ὁρθοδοξίας, ἀπέδειξε διά μίαν ἀ-
κόμη φορά τήν ἀντικανονικὴν καί ἀντορθόδοξον πο-

ρείαν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸν ἱεραρχῶν. Παραθέτομεν χαρακτηριστικὸν τμήμα τῆς. «Μὲ τὴν, παρὰ τὰ συμβατικῶς δεκτὰ καὶ εἰσέτι ἰσχύοντα, κατὰ κόσμον ὀργανικὴν τοῦ ἀναπληρίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν λαμπρὰν πνευματικὴν τοῦ λάμπων διατηρεῖ καὶ τὸν κόσμον τῆς Ὁρθοδοξίας καταυγάζει καὶ σταθερῶς ἀποθαίνει σεβαστότερον εἰς τὸν κύκλον ὁμοδόξων καὶ ἑτεροδόξων... Πρὸς τοῦτοις, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐλαβουμένη τὸν πρωτόθρονον τῆς Ὁρθοδοξίας Οἰκουμενικὸν πατριάρχην Κων)λεως, θ ἄ σ υ μ π ο ρ ε ὕ ε τ α ἰ ὑπὸ τὰς εὐλογίας καὶ κατευθύνσεις τοῦ μετὰ τῶν ἀνὰ τὴν διασπορὰν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας χαρασσομένην πορείαν τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου» (Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθεια, 1.3.1980).

Ὡστε θὰ συμπορεύεται ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία μὲ τὰς κακοδοξίας τοῦ Φαναρίου; Καὶ διὰ μὲν τὸν λαλοῦντα τὰ ἀνωτέρω οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι συμπορεύεται καὶ ΘΑ συμπορεύεται, ἀλλὰ διὰ τοὺς λοιποὺς Ἱεράρχας, ἐξ ὀνόματος τῶν ὁποίων καὶ ὁμιλεῖ, πρέπει νὰ πιστεύωμεν τὰ ἴδια; Μᾶλλον ναί, ὡς δείχνουν τὰ πράγματα καὶ θεοσιώνει ἡ σιγὴ τοῦς! Ἀς μᾶς διαψεύσουν μὲ ἔργα καὶ τότε «χαρὰ γενήσεται ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς». Ἀλλως θὰ ἰσχύη τὸ πατερικόν: «Κ α ἰ γ ἄ ρ τ ῆ ν σ υ γ κ α τ ἄ θ ε σ ι ν ἡ σ ι ω π ῆ σ η μ α ἰ ν ε ἰ!»

Χειρότερα καὶ τῆς Πολιτείας!

Εἰς τὰ ἐνωτικά καὶ οἰκουμενιστικά προγράμματα ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως «πρωταγωνιστεῖ» ὡς γνωστὸν ὁ λατινόφωνος θεολόγος Ἀριστείδης Πανῶτης. Ἀς διαμαρτύρεται ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἡ Πολιτεία σημασία δὲν δίδει! Μὰ μήπως δίδει ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία τοῦ προσφέρει εὐχαρίστως τὴς στήλης τῆς ἐφημερίδος τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας» διὰ νὰ δημοσιογραφῇ ὁ κύριος αὐτός; Καὶ κατόπιν ἀγανακτοῦμεν κατὰ τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ εἶναι χειρότεροι καὶ αὐτῶν!

Ἀγαπολογία

Ἐσχάτως στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους ἡ ἀγαπολογία δίνει καὶ παίρνει. Τὰ πάντα συγχωροῦνται ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, ἀκόμη καὶ οἱ αἰρετικοί, καλούμενοι εἰς συμπροσευχὰς ἐν «φιλήματι ἀγίῳ». Μόνον ἡ ἐμμονὴ στὰς ἱεράς Παραδόσεις καὶ ἡ ἀρνήσις συσχετισμοῦ μὲ τοὺς λατινοφρονούντας χαρακτηρίζεται ὡς φανατισμὸς καὶ ἐμπάθεια... μισουμένη σφόδρα! Ὁπαδὸς τῆς ἀνωτέρω ἀγάπης ὁ Σεβ. Πατρῶν κ. Νικόδημος, ὑποδεχόμενος τὴν παπικὴ ἀντιπροσωπεία στὸν Ἰσὼν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Πατρῶν, ἐπὶ τῇ παραδόσει τμήματος ἐκ τοῦ σταυροῦ τοῦ Πρωτοκλήτου (:), προσεφώνησε ταύτην ὡς ἐξῆς: «Σεβασμιώτατε καὶ ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ Καρδινάλιε μετὰ πάσης τῆς ἐκλεκτῆς συνοδείας σας.

Σὰς ὑποδεχόμεθα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ συγκίνησιν. Μὲ «ἀγάπην ἐκ καθαρὰς καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου» (Α' Τιμ. α. 5) καθὼς παραγγέλλει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου διὰ πάντας τοὺς χριστιανούς, ὁμοδόξους καὶ ἑτεροδόξους, αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ «τέλος τῆς παραγγελίας», διὰ τῆς ἀγάπης

νὰ ἐνώνωνται τὰ διεστώτα καὶ νὰ καταργοῦνται αἱ διαφοραὶ, «αἵτινες ζητήσεις περὶ τοῦ μᾶλλον ἢ οἰκονομίου Θεοῦ τὴν ἐν πίστει» (Αὐτ. 4). (Ἡμερήσιος Κήρυξ Πατρῶν, Ἰαν. 20, 1980, σελ. 8).

Συνεπῶς κατὰ τὸν κ. Νικόδημον αἱ διαφοραὶ μᾶλλον ἢ οἰκονομίας ἀποτελοῦν «μύθους καὶ γενεαλογίας ἀπεράντους»..., διότι περὶ αὐτῶν γράφων ὁ θεῖος Παῦλος πρόσθεσε: «αἵτινες ζητήσεις παρέχουσι μᾶλλον ἢ οἰκονομίαν Θεοῦ, τὴν ἐν πίστει»! Ἰδοὺ τὸ κατάντημα τῶν λατινόφρονούντων' διαστροφή καὶ τῶν θείων Γραφῶν ἀκόμη προκειμένου ν' ἀποδείξουν ὡς ἐρθὴν καὶ ὑποστηριζομένην ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀποστόλους τοῦ τὴν ἄ ν τ ο ρ θ ὁ δ ο ξ ο ν συμπεριφορὰ των. Εὐτυχῶς ποῦ μερικοὶ εὐσεβεῖς πιστοὶ «ἤραν ὄνειδος ἐξ ὧν Πατρῶν» διὰ τῶν ἐγγράφων διαμαρτυριῶν των. Εὐχόμεθα αὐτοὺς τοὺς λίγους εὐσεβεῖς νὰ μιμηθοῦν συντόμως καὶ οἱ σιγήσαντες κληρικοί των.

Δυστυχῶς καὶ ὁ Σιναίου!

Διὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἡγούμενον τοῦ Σινᾶ κ. Δαμιανὸν εἶχαμε κάπως διαφορετικὴν ἀντίληψιν. Δυστυχῶς ὅμως δι' ὅσων εἶπε κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος εἰς τὸ Πρωτάτον ἀπέδειξε ὅτι καὶ αὐτὸς οὐδόλως διαφέρει τῶν λοιπῶν «συντηρητικῶν» συναδέλφων του, ἵνα μὴ εἰπώμεν πληκτικωτέρων τι... Παραθέτομεν τὸ ὑπὸ κρίσιν τμήμα τοῦ λόγου του. «Ἀισθάνομαι ἀκόμη χαράν, διότι εὐρίσκομαι εἰς χώρον τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκ. πατριάρχου κ. Δημητρίου, τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου ἀπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθύμως παρασχεθεῖσαν μοι ἄδειαν τῆς παρούσης προσκυνηματικῆς μου ἐπισκέψεως καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον εὐχομαι ταπεινῶς ὅπως ὁ Κύριος χ α ρ ῖ ζ ῆ τ α ἰ μ α κ ρ ἄ ἔ τ η διακονίας εἰς τὴν Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ν Τ ο υ, διὰ νὰ ὀρθοτομῇ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, κατὰ τοὺς χαλεποὺς μάλιστα τούτους καιροὺς ποῦ διανύομεν» (Ἀθωνικοὶ Διάλογοι, Μάρτιος 1980, σ. 31/2).

Ὡστε ἐπιποθεῖ τὴν ἐπὶ μήκιστον εἰσέτι διακονίαν τοῦ κ. Δημητρίου εἰς τὸ Φανάριον! Ὁκτῶ χρόνια δὲν τὸν ἔπεισαν ὅτι ὁ κ. Δημήτριος δὲν ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ τὸν καταστρέφει ὀλοσχερῶς, δι' ὅσων πράττει καὶ λέγει! Ἀπὸ τὸ 1920 οἱ προκατόχοι του καὶ ἀπὸ τὸ 1972 ὁ ἴδιος, προσωπικῶς δὲν διακηρύσσει γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν Λατίνους, ὅτι «ἐ χ ο μ ε ν κ ο ι ν ἄ τ ἄ Μ υ σ τ ῆ ρ ι α, ἥ τ ο ι κ ο ι ν ὸ ν τ ὸ Β ἄ π τ ι σ μ α, κ ο ι ν ῆ ν τ ῆ ν Ε ὕ χ α ρ ι σ τ ῖ α ν, κ ο ι ν ὸ ν τ ὸ κ α τ' ἄ δ ι ἄ κ ο π ο ν ἄ π ο σ τ ο λ ι κ ῆ ν δ ι α δ ο χ ῆ ν ἱ ε ρ α τ ε ῖ ο ν»;... (Καθολικὴ, Ἀπρὶλ. 29, '80). Ὁ δὲ πάπας προσφάτως δὲν διεκήρυξε ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τοῦ Φαναρίου τὸ ἀλάθτην καὶ τὸ Πρωτεῖον του; (Βλέπε Ἀνακοίνωσιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς Ὁρθ. Τύπον τῆς 9 Μαΐου ἔ.ε., σελ. 3). Συνεπῶς ποῦ θασιζόμενος, ἅγιε Σιναίου, λέγετε —ὄχι μόνον Σεῖς ἀλλὰ καὶ ὅσοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀνάγκης ἐνός θεολογικοῦ διαλόγου—, ὅτι θὰ εἶναι ὅπως ὅποτε ὠφέλιμος ἕνας «εἰλικρινὴς θεολογικὸς διάλογος»; Ποῦ καὶ πότε εἶδατε ἐκφραζομένην ε ἰ λ ι κ ρ ῖ ν ε ἰ α ν —εἰς τὰ ἔργα καὶ τοὺς λόγους τῶν παπικῶν; Οὔτε προϋπόθεσις τοῦ καλοῦ καὶ εἰλικρινοῦς διαλόγου εἶναι ν' ἀκούεται «ἰσοτίμως» ὡς εἶπατε, ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν αὐτῷ. Πότε ἠκούσθη εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἡ ἀλήθεια νὰ διαλέγεται ἰ σ ο τ ῖ

μ ω ς μετὰ τῆς πλάνης καὶ αἱρέσεως; Οἱ ὀρθόδοξοι συνέρχονται ἀπλῶς ἐν συνόδῳ, κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτῶν Παράδοσιν, καὶ δικάζουν τοὺς ἐν αἱρέσει πεσόντας, μὴ διαλεγόμενοι μετ' αὐτῶν «ἐπὶ ἴσοις ὅροις», ἀλλὰ κ ρ ῖ ν ο ν τ ε ς αὐτούς. Πάντα τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ πονηροῦ εἰσὶ, ὡς θεοὶ ἡ ἱστορία καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ Παύλου: «ἄνθρωπον αἰρετικὸν μετὰ πρώτων καὶ δευτέρων νοουθεσίαν παραιτοῦ». «Ἐὰρ οὖν οὐκ ἤκουσαν, οὐδὲ ἐδιδάχθησαν Ἱταλοί»; γράφει ὁ ὁμολογητὴς πατριάρχης Κων)λεως Ἰωσήφ. «Μενοῦν γε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν νοουθετούντων αὐτοὺς δι' ὁμιλιῶν, διὰ γραμμάτων, διὰ τόμων ἐκκλησιαστικῶν καὶ συνοδικῶν... ἀλλ' οὐκ ἐδέξαντο· οὐκ ἤκουσαν· οὐκ ἐπεισθησαν· οὐκ ἔγνωσαν οὐδὲ συνήκαν· ἐν γὰρ σκότει διαπορεύονται!»

Ἡ πολιτική, ἅγιε Σιναίου, δὲν πρέπει νὰ ἔχη χῶρον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς καλῶς γνωρίζετε. Οἱ εὐσεβεῖς Ἀγιορεῖται πατέρες ἀνέμενον ἀπὸ ἡμᾶς ν' ἀκούσουν ἐγερτήριον σάλπισμα κατὰ τῶν κηρυττομένων κακοδοσιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ οὐχὶ εὐχὰς ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ κ. Δημητρίου! Εἰλικρινῶς λυπούμεθα, διότι κ α τ ι ἄ λ λ ο ἀναμένομεν ἀπὸ τὸν πνευματικὸν ἡγέτην τῆς Σιναιτικῆς ἐρήμου...

Τὸ κριμα τῆς σιωπῆς

Ὁ τὴν ἀλήθειαν σιγῶν κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ ὡς προειρήκει τις πατήρ· καὶ πάλιν ἄλλος λέγει: τὸ τὴν εὐσεβειαν σιγᾶν κίνδυνος ὄντως μέγας καὶ κόλασις αἰώνιος καὶ θόθος ἀπωλείας. Τὸ παρὸρᾶν τὰ δόγματα καὶ μὴ τρανῶς κραυγάζειν τὰ τῆς Γραφῆς θεοπλάσματα πρὸς ἀντιθέτους μᾶλλον καὶ διαστρέφειν σπεύδοντας Χριστοῦ τὰς παραδόσεις, ὁλεθρὸς ὄντως ψυχικός, καταγωγὴ πρὸς Ἀθην. Οὐ δίκαιον, οὐ θεμιτόν, οὐ πρόπον εὐσεβέσι ὅλως σιγᾶν ἔνθα Θεοῦ τοὺς νόμους ἀθετοῦσιν οἱ τὴν ἀπάτην σπεύδοντες συστήσαι καὶ τὴν πλάνην. Ὅπου δὲ πέφυκε Θεὸς φησὶ τις τῶν μεγάλων πρὸς δν ὁ κίνδυνος ὀρᾷ καὶ τὰ τῆς θλάθης θλέπει καὶ τὰ τῆς λύμης ἀντικρυς εἰς τοῦτον ἀνατρέχει, τίς εὐσεβὴς σιγήσει, τίς ὅλως ἡρεμήσει; καὶ γὰρ τὴν συγκατάθεσιν ἡ σιωπὴ σημαίνει. (Ἐκ τοῦ ἄ ν ε κ δ ὁ τ ο υ λόγου Κατὰ Λατίνων τοῦ ἁγίου Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ (13 αἰών), ὑπόθεσις 10η «Περὶ τοῦ ὅτι οὐ δεῖ σιγᾶν τὴν ἀλήθειαν».

Οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες

Τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὡς φιλοπάτωρ υἱός, θὰ τιμῇσιν καὶ ἐφέτος τὴν μνήμην τῶν Ἀ γ ι ο ρ ε ῖ τ ῶ ν Πα τ ῆ ρ ω ν διὰ πανηγυρικῶν ἀγρυπνιῶν εἰς τὰς Ἱ. Μονάς, Σκήτας καὶ Κελλία αὐτοῦ. Εἶναι ἡ ἐλαχίστη

ἔκφρασις εὐγνωμοσύνης τοῦ πρὸς ὅλους ἐκείνους, ποὺ διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ μαρτυρίου τῶν τὸ ἀνέδειξαν ὄντως Ἀ γ ι ο ν, ὥστε πάντες οἱ ἐν αὐτῷ οἰκοῦντες ν' ἀπολαμβάνουν τοσοῦτων προνομίων καὶ δωρεῶν. Πρὸς τιμὴν τῶν παραθέτομεν δύο χαρακτηριστικὰ τροπάρια ἐκ τῆς ἱερᾶς τῶν ἀκολουθίας, ποιήματα τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

Ἦχος Δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον τῶν ἐν τῷ Ἀθῷ Πατέρων, ὁ μελίσσων τῶν τοῦ Ἀθῶ μοναστῶν μακαρίσωμεν· οὗτοι γὰρ ὡς ἀληθῶς διὰ πάντων τῶν μακαρισμῶν τοῦ Κυρίου διήλθον· πτωχεύσαντες γὰρ τῷ πνεύματι, ἐπλουτίσθησαν· καὶ πρᾶυνθέντες τὴν γῆν τῶν πράξεων ἐκληρονόμησαν· πενήθησαντες, παρεκλήθησαν· πεινάσαντες τὴν δικαιοσύνην, ἐχορτάσθησαν· ἐλεήσαντες, ἡλεήθησαν· καθαροὶ γενόμενοι τῇ καρδίᾳ, τὸν Θεὸν ὡς δυνατόν ἐθεώρησαν· εἰρηνοποιήσαντες, θείας ἡξιώθησαν υἱοθεσίας. Διωχθέντες δὲ καὶ θασανισθέντες ὑπὲρ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγαλλιώνται καὶ χαίρουσι, καὶ ἐκτενῶς πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Τίς λαλήσει τοὺς ἀγῶνας ὑμῶν, πατέρες μακάριοι; ἢ τίς ἀξίως ὑμνήσει, τὰς ἀριστείας τῆς ἐνταῦθα γενομένης ὑμῶν ἀσκήσεως; τοῦ νοὸς τὸ νηφάλιον; τὸ τῆς προσευχῆς ἀδιάλειπτον; τὸ ὑπὲρ ἀρετῆς ἐπιπονὸν τῆς συνεδήσεως μαρτύριον; τὴν τῆξιν τοῦ σώματος; τὰ κατὰ τῶν παθῶν γυμνάσια; τὰς παννύχους στάσεις; τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος; τὰ κατὰ τῶν δαιμόνων τρόπαια; καὶ τῶν χαρισμάτων τὸν ὄρμαθόν; καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὴν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ὁμοῦ καὶ ὀρθοδοξίας, πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ κακοδόξους, μέχρῃς αἵματος καὶ θανάτου ἀντικατάστασιν· δι' ὧν παρὰ Χριστοῦ, ὡς νικηταὶ στεφανωθέντες αἰδιμοί, πρεσβεύσατε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν λαμπράν ὑμῶν πανήγυριν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ πληροφοροῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ «Ἀγιορείτης», πρὸς τιμὴν τῶν ἀνωτέρω Ὁσίων, ἐξέδωκεν ἐσχάτως τοὺς συνοπτικοὺς βίους τῶν ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἀ γ ι ο ρ ε ῖ τ ῖ κ ὸ ν Λ ε ι μ ὠ ν ἁ ρ ι ο ν, σσ 56. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖ πόνημα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, διπλασιασθὲν ὅμως εἰς ἑκτὰσιν καὶ ποικίλως καλλωπισθὲν, ὥστε ν' ἀποτελῇ ἄριστον ὁδηγὸν διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίσουν ἐν συντομίᾳ τὰ κατορθώματα τῶν «ἐνσάρκων ἀγγέλων» τοῦ Ἀθῶνος.

Ἐκδότης, ἐπεύθυνος:

Καλλίνικος Μοναχός. Καψάλα — Καρναί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Δ)νοσι Ἀλληλογραφίας:

Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖον: Θ. Θεοδωρόπουλος — Ἀν. Νάγιας ο.ε. Τσιμισκῇ 13 — Ἀθῆναι — Τ.Τ. 706 — Τηλ. 36 35 893